

ikke kunde stydes bort. Han har havt en Følelse af, at han som Statsembedsmand havde Noget at hævde; han er, saa at sige, skudt ud af alle de Forstandninger, ved Hjælp af hvilke han har søgt at forsvare sig, og jeg kan ikke see, at den ærede Minister ved sit Lovudkast har søgt at indsette ham klart der, hvor han skulde være, og udelukke ham ligesaa klart der, hvor han ikke skulde være. — Jeg kommer nu til § 7, som efter min Mening slet ikke har hjemme i Loven. Det hedder i denne Paragraph: „Til Medhjælp for Politidirecteuren ansættes saavel det fornødne Contoirpersonale, som det Politimandskab, der udfordres til osv.“ Ja, det er naturligt; men det hænger ganstke simpelt sammen med de Penge, der gives dertil, hvis der gives Noget af Staten, og de Krav, som Regjeringen i Anordningsform stiller til Communen. Regjeringen siger til Communen: Du skal skaffe os den og den Sikkerhed, Du skal skaffe Bevogtning paa de og de Steder, Du skal skaffe de og de Protokoller, for at aflægge Regnskab for din Virksomhed paa den og den Maade; men om det skal skee ved Contoirpersonale eller paa anden Maade, det vedkommer den kongelige Forordning, men ikke Loven. Blande vi det ind i Loven, saa skabe vi os en Forlegenhed; thi det vil blive Noget af det, der hyppigst vil komme til at kræve Afændring, og det behøver aldeles ikke at staa i Loven. — § 8 kunde komme til at udtale Noget, som indeholdt en positiv Idee, men for Dieblicket indeholder den jo egentlig ikke Andet end den Behagelighed for Staten, at vedblive at betale Løn til Politidirecteuren og Vice=Politidirecteuren, medens det i den ved Siden deraf nøie burde bestemmes, i hvilket Forhold Politiet staaer til Staten og Staden. Spørger man nu, hvorledes vi kunne komme til — og sandsynligviis ville vi jo komme dertil — at yde noget Bidrag til Kjøbenhavns Politivæsen, uden at komme til at yde netop det samme Bidrag til det øvrige Politivæsen i Landet, og derved i Grunden ikke gjøre Andet end tage Pengene af Skatteydernes Lomme, lade Noget gaae af for det Regnskab, man fører derover, og give dem ud igjen, saa svarer jeg: Det kommer deraf, at Kjøbenhavn er to Ting, en Commune og Hovedstad, Sædet for Regjeringen. Regjeringen

bør haandhæve, at den har en Politimagt, hvorover den kan raade, og at den har en afgjort Indflydelse idetmindste paa denne Deel af Politimagten. Naar vi altsaa i denne Henseende skulle indføre en Bestemmelse i Loven, saa skulde den ikke alene gaae ud paa, at der skal være en Politidirecteur og Vice=Politidirecteur, men tillige, at der skal være et vist Politimandskab og hvad dertil hører, Lønnet for Statens Regning, og derved kunne vi høist sandsynlig komme ind paa, hvad det forekommer mig et æret Medlem (Thune) meget rigtig antydede, at endeel af Politimandskabet kunde caserneres, gives Bopæl og leve ugift; det vilde blive en Slags Skole for faste Politibetjente. Et saadant caserneret Mandskab kunde bestaae af 30 til 50 Personer, som man kun beholdt, forsaavidt de vedbleve at være ugifte — det kan være en haard Betingelse for Vedkommende, men de vælge jo Stillingen frivillig — og af dem vilde de øvrige Betjente med Bæthed kunne tages. Naar vi ikke paa denne Maade sætte til Politidirecteurens Naadighed en vis Styrke, som han paa Statens Vegne raader over, saa er han svækket i de Tilfælde, hvor han mere optræder i Statens end i Communens Tjeneste. Man maa vel lægge Mærke til, at det er af stor Vigtighed og navnlig af stor Betydning ved Opløb, Sammenrottelser osv., at der er en saadan Politistyrke tilstede. Det er ogsaa en Mangel ved denne Lov, at der ikke ret er gjort Forskiel paa Politiets forskellige Stillinger. Det maa gjøres klart, hvorledes Politiets Stilling er ligeoverfor Oprør, Opløb, Sammenrottelser og ligeoverfor almindelige Politianordninger. Det er jo ikke engang ret klart, hvor begynder Sammenrottelsen, hvor begynder Opløbet, og hvortil rækker Foreningsfriheden? Er der Noget, med Hensyn til hvilket vi trænge til en Lov, da er det for saadanne Tilfælde, hvor en Folkemængde stimles sammen og agerer uden nogen Styrkelse; til hvem holder man sig da, til hvem henvender man sig for at faae Lydhighed, og hvem straffer man for de begaaede Overtrædelser? Her mangler en heel Fremstilling af dette vigtige Forhold, og netop jo større Friheden er, jo mere bliver det nødvendigt, at dette bliver lagt klart for. Det er en Lovsag, thi det bestemmer Borgerens Ret lige=